

Sadece Ak Kâğıt Tanıyımdır

– sahara · 13 Ocak 2018

“Gök mavi, zemin yeşildi.” diye betimliyor bir şiirinde Niyazi Akıncıoğlu Bursa’yı. İkinci sömestri döneminin sonu yaklaşıyor. İlbahar tüm güzelliğiyle geldi. Bir yıllık öğretim yılının bitmesine artık çok az zaman kaldı. Baharın gelişı tanımsız güzeldir Bursa’da. Uludađ eteklerinde oturduğumuz evin balkonundan renk renk çiçek ağan şeftali, erik, kiraz bahçelerini yakinen seyredebiliyorum. Okulumuzun da içinde ihlamur, çam ağaçlarıyla süslü geniş bir bahçesi var. Bahçemizdeki ağaçlar da Uludađ’ın eteklerindeki yeşillik denizine nazire yaparcasına hoştu. Evet, gök mavi ve zemin yeşildi bu güzel kentte.

Havaların ısınması, güneşin altın ışıklarını cömertçe doğamıza göndermesi, öğrencilerin kaygısızca koşup oynamalarını izleyerek günlerin nasıl geçtiğini fark edemiyorum. Acı anılar iyice geride kalmıştı demek pek kolay olmuyor yine de. Zaman çok şeyin ilacı. Lakin ruhumu acıtan, kalbimi yaralayan acıları bir anda silip atılmıyor. Öğrenciler bile yanlış yazılarını en iyi silgilerle silince; silinen yerde bile bir iz kalır.

Yaşadıklarımı yazmakla ferahladığımı hissediyorum. Okuyarak, yazarak, yeşil Bursa’yı seyrederek artık ileriye bakıyorum. Artık iyice anladım, güzellik, zenginlik, “Sevda Sözleri” yeterli olmuyormuş mutlu olmak için. Hele benim gibi güzelliğine güvenip duygularıyla hareket ederek evlilik yolculuğuna çıkmanın içinde ne büyük eksiklikler barındırdığının hayal kırıklıklarını yaşayarak öğrendim. Son yıllarımda yaşama ümidimi kaybetmiştim. Dul bir kadındım. Yuvam tarumar olmuştu. Tatlı sözler, şık ve pahalı elbiseler yetmedi sürekli aile birliğini sağlamaya. Mutluđu yakalamak bana kısmet olmadı... Bu gerçekleri acı bir biçimde tattım. Ayakta durmak için daha önemli değerlerin olduğunu hayat öğretiyor insana.

Sakarya’daki okul anılarımı; meslek büyüğümü hiç ama hiç unutamıyorum. Karşıma sürekli Kabiller çıkacak değil ya! Habiller de var elbette aramızda. Onlar dürüstlük, içtenlik, hoşgörü, duygudaşlık... benzeri özellikleriyle çıkarlar ortaya. Bir Habil çıktı bu kez karşıma. Tinsel yaralarımı sağalttı. Yaşamın güzel olduğunu yeniden fark ettim O’nunla. Benim sessiz, zaman zaman öğretmen odasında dalıp dalıp bir anda nerede olduğumu unuttur halim dikkatini çekmiş.

Aynı salonda, sınıflarımızda derse girerken birbirimize karşılıklı “iyi dersler” dileyerek iletişim kurduk. İlk zamanlar konuşmamız bu iki kelimedenden ibaretti. Zamanla teneffüslerde öğretmen odasına birlikte gittik. Meslekte fazla deneyim edinememişim. Öğretmenimizin dürüstlüğu ve çalışkanlığı hakkında sık sık konuşmalar duyuyordum. Müdürümüz elli yaşına merdiven dayamış saygın bir yöneticiydi. Bana adının Yücel olduğunu öğrendiğim başarılı öğretmenin deneyimlerinden yararlanacağımı salık verdi.

Sakarya’da ancak bir yıl çalışabildim. Babam Bursa’da küçük bir iş yeri açtı. Nereden nereye? Ailemle bu

güzel ildeyim. Mersin günlerim, evlilik serüvenim umman bir denizde limandan uzaklaşıp sisler arasında kaybolan bir geminin son süliyeti kadar kaldı hafızamda. O görüntünün de yakında hafızamdan iyice silineceğini umuyorum.

Şimdi Sakarya'da edindiğim anılar dolu kalbimde. Müdürümüzün tavsiyesiyle Yücel öğretmenle serbestçe konuşabildim. O'nun kendine güvenli, neşeli hali aşırı ilgimi çekiyordu. Neşesinin kaynağı neydi acaba? Öğrencileriyle arasındaki o sıcak ilişkiyi nasıl kurmuştu? Sınıfında neler anlatıyordu? Böylesi soruların yanıtını ancak kendisinden alabilirdim. Tam gün ders yapıyorduk. Öğlen teneffüslerimiz hayli uzundu. Yücel Bey'i sınıfıma davet edip mesleki ve hayata dönük konularla ilgili sohbetler etmeye başladık. Öğretmenim beni kırmaz davetime icabet eder sorularımı yanıtlardı.

“Öğretmenim, görevinizi hiç aksatmadığınızı gözlemliyorum. Öğrencileriniz teneffüslerde bile yanınızdan ayrılmak istemiyorlar. Bu işi nasıl başarıyorsunuz?” İlk sorduğum bu soru oldu. O andaki heyecanım hala aklımda. İlk uzun konuşmamız böyle başladı. Öğretmenimiz biraz durdu, gözleri ışıdı, yüzünde güller açtı adeta. Başladı anlatmaya.

“Yasemin Hanım, öncelikle yatılı okudum Öğretmen Okulu'nu. Son derece düzeyli, alanlarında yetkin öğretmenlerimiz vardı. Hepsini saygıyla anıyorum. Bize öğretmenliği sevdirdiler. Hani bir marşımız var, bilirsiniz: 'Anımızda bilgilerden bir çelenk/ Nura doğru can atan Türk genciyiz.' Hele marşın şu nakarat dizeleri : 'Şanlı yurdum her bucağın şanla dolsun, /Yurdum seni yüceltmeye antlar olsun...' İşte o marşta, bizim marşımızdaki idealleri gerçekleştirmek benim en büyük hayalimdir.” Ben sadece dinliyordum.

“Az önce söylediğim idealleri gerçekleştirmek adına mesleğimi, öğrencilerimi tutku düzeyinde seviyorum. Onların saf, duru, pırlıl pırlıl, lekelenmemiş, yalana bulaşmamış doğal hallerini seviyorum. Duyguları kirlenmesin, arkadaşlık, duygudaşlık, paylaşma gibi meziyetleri filizlensin, boy versin. Bir arada barış içinde yaşamının güzelliğini öğrensinler istiyorum. Onların başarılarıyla uçsuz mutluluklar duyuyorum. Hayata güler yüzle bakmak. Sevgi olgusunun içini doldurmak çok önemli.” Bir başka gün velilerle ilişkilerini nasıl yürüttüğünü sordum.

“Yasemin öğretmenim bende söz bitmez. Anlatılarımı sizi sıkıyor muyum? Çaplı romanlar okuyorum. Uzun uzun konuşmam belkide bu yüzden...” Bu sözleri üzerine karşılıklı güldük.

“Olur, mu öğretmenim, sizi dinlerken tüm sorunlarımı unutuyorum. Geceleri sözlerinizi bir bir anımsıyorum. Velilerinizle ilişkilerinizi anlatır mısınız?”

“Velilerim, kadınlar, kadınlarımız... Yurdun farklı bölgelerinden gelmiş dar gelirli insanlar. Çoğu ilkokul mezunu. Kendilerinin ezilmişliklerini çocukları yaşasın istemiyorlar. Hepsi heyecanlı. Duygularını çok iyi anlıyorum. Hepsine insanca yaklaşıyorum. Beni en yakın akrabaları gibi görüyorlar. Zaten iyi niyetle çalışınca akan sular durur. Yalan, kibir benzeri söz ve davranışları dünyamdan çıkarmışım...”

İlkbaharda, okul bahçesinde banklara oturup yaptığımız sohbetler de güzeldi. Yücel öğretmene arkadaşlar şaka yollu söz atarlardı. “Bu gün bize şiir okumayacak mısınız?” diye. O, teklifler şaka da olsa ezberinde olan şiirler okur, şairlerin yaşamından bazı pasajlar anlatırdı.

Zaman su gibi akıyor. Sakarya’da çalışmak güzeldi. Altın değerinde mesleki kazanımlar edindim. Sadece bunlar mı edindiğim! Kalbimde buruk bir acı kaldı o günlerden. Her anımsadığımda kalbimin atışlarını hızlandıran, içimi ısıtan bir acı. Duygularımı kimse bilmeyecek. Ruhumda büyüyen coşkun çaylar gibi çağlayan sevgimi kimselere söyleyemem.

Yücel Bey saygıdeğer öğretmenim, artık hiç görüşemeyeceğiz. Size karşı hissettiklerimi bilemeyeceksiniz. Sadece bu ak kâğıt bilecek kalbimde akmış sevgi selini coşkusunu. Benim için fiziksel çok uzak tinsel en yakınsın. Resmiyeti kaldırdım aramızdan. Şu satırları yazarken sen diye seslenmek istiyorum. Kalbimde sen varsın. Size, sen diye sesleneyim ne olur! Sohbetimiz arttıkça sınıfınızdan çıkış anınızı bekler olmuştum. Selamlaşmamız benim için soluduğum hava kadar önemliydi...

Bir “günaydın” demeniz bana yetiyordu. Ruhumda güller açıyordu sesini duyunca. Her sabah seninle karşılaşp iki kelimelik konuşmakla nasıl mutlu oluyordum. Bunu sen bilmiyordun. Herkese karşı gösterdiğin seven halinden ben de payımı alıyordum. Fakat bu bana yetmiyordu. Sınıftaki sohbetlerimiz, sorularıma verdiğiniz yanıtları anımsamak yaşama sevincimi artırırđı. Sık sık yanına gelirdim. Seninle aynı havayı solumak güzeldi.

Senin örnek davranışlarını sevdim. İnsanlara eşit yaklaşmanı sevdim. Yurt ve çocuk sevgisini en üst düzeyde sevmeni sevdim. Öğretmenliğe olan aşkını sevdim. Şiir gibi konuşmanı, şiir okumanı sevdim. Şiir sevgisini sevdim. Tensel bir beklentim yoktu elbet. Kadınlığımdan yararlanmak gibi en ufak bir girişimde bulunmama halinizi sevdim. Ruhumu temmuz güneşi gibi ısıtan ruhunu sevdim.

Sana duyduğum sevgiyle hayata daha sıkı tutundum. İnsanlara olan güvenim arttı. Evet, seni çaresizce sevdim. Sevgimi kalbime gömdüm. Sonunda vuslat olmayacağını bile bile sevdim seni. Hayata pozitif bakmayı öğrendim senden. İşte bunun için sevdim seni...Sen bunları hiç bilmeyeceksin!.. Seni, gülen yüzünü anımsadıkça hep kalbim çarpacak. Bu anda çarptığı gibi.